

ONRUST

ONRUST
FBSI Chronicles
Laro Files # 2

Eduard Meinema

Onrust

FBSI Chronicles; Laro Files # 2

Copyright © 2021 Eduard Meinema

Oorspronkelijke titel: Turmoil

Website: www.eduardmeinema.com

This book is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are the product of the authors' imagination or are used fictitiously. Any resemblance to actual events, locations or persons, living or dead, is coincidental.

All rights reserved. Except as permitted under the U.S. Copyright Act of 1976. No part of this publication may be reproduced, distributed or transmitted in any form or by any means, or stored in a database or retrieval system without the prior written permission of the publisher.

Imprint: Independently published by E. Meinema, Hellevoetsluis, The Netherlands.

www.transfiction.nl

ISBN 9789403639833

NUR 333

All rights reserved.

1

‘Gaat het?’ vroeg Djay Laro. Hij stond naast haar in de haastig gebouwde loods. De bewoners van Affix hadden met man en macht gewerkt om, met materialen van de rampplaats, een noodvoorziening te maken waar de slachtoffers nu bijeen waren gebracht. Voorzichtig legde hij zijn hand op haar schouder.

Leeanne Monterrey duwde zijn hand weg. ‘Laat me maar...,’ zei ze sniffend.

Zelfs Laro kreeg het even te kwaad bij het zien van de honderden lijkenzakken met dode lichamen. Rijen dik. Een massale begrafenis van de ontelbare menselijke slachtoffers die de inslag op Unit Vier van de kleine nederzetting op Affix, veroorzaakt door de giga robot van de Sepulchrians, niet hadden overleefd.

Hij had geen van de doden persoonlijk gekend. Gelukkig. Monterrey wel.

Zij had hier haar gezin verloren; haar man en haar zoon.

Met een paar klopjes op haar schouder gaf Laro aan dat hij haar alleen zou laten. Het moest gebeuren; de lichamen moesten geborgen en begraven worden. Om verspreiding van ziektes te voorkomen en de overlevenden de tijd te geven om te rouwen.

Maar tijd was een luxe die de bewoners van de ver afgelegen nederzetting, aan de rand van het door mensen bewoonde gebied van het universum, zich niet konden permitteren. Ze hadden twee dagen geleden kans gezien de grondaanval van de Sepulchrians af te slaan. Maar boven hen, in een baan rond Affix, cirkelden nog altijd een onbekend aantal vijandige ruimteschepen van een buitenaards volk, waar tot voor kort niemand van had gehoord.

Het was niet eens de vraag of deze schepen in actie zouden komen, de vraag was: wanneer?

Want de Sepulchrians waren hier niet voor niets. Ze hadden een doel: VM2540. Een eeuwenoude graftombe met daarin een onkraakbare sarcofaag. En of dat nog niet genoeg was, hadden de Sepulchrians het blijkbaar ook voorzien op een metaalachtige vlakte. VM2631, in de volksmond de Iron Fields, ‘de ijzeren vlakte’, genoemd. Een object dat onder de centrale woonunit van Affix, Unit Eén, bleek te liggen...

*

‘We zitten hier verdomme al twee dagen,’ snauwde FBSI Special Space Agent Wheelock. De grote, grof gebouwde SSA keek kwaad naar Don Faenza; de voormalige mafiabaas die hem en twee van zijn collega’s, Paisley en Vingerro, had overtuigd te vluchten naar deze ondergrondse schuilkelder.

‘Hee,’ snauwde Giorgio Faenza terug. ‘Ik heb gezegd dat ik een veilige plek wist. Hoe kon ik nou weten dat we dagenlang bestookt zouden worden? Ik weet verdomme ook niet wat er buiten aan de hand is.’

‘Een *fucking* aanval van een *fucking* buitenaards volk,’ gromde Vingerro. ‘Dat wisten we al toen we hier naartoe gingen.’

Mai Lin Tsui, de enige vrouw in het gezelschap, probeerde de boel te sussen. ‘Kalm blijven jongens. We hebben hier meer dan genoeg eten en drinken en...’

‘Houd je bek kut!’ snauwde Vingerro. ‘Je bent nog altijd onze gevangene he!’

‘Vingerro!’ zei Wheelock. Zijn dodelijke blik was genoeg om Vingerro het zwijgen op te leggen. ‘Dat wijffie heeft gelijk. We moeten de kalmte bewaren. Dit is een situatie die niemand van te voren kon bedenken. Een aanval van buitenaardse

wezens. Jezus, hoe lang is het geleden dat we voor het laatst contact maakten met een onbekende beschaving?’

‘Nou, beschaving...,’ zei SSA Paisley. ‘Een volk dat je zonder waarschuwing aanvalt kun je toch niet echt beschaafd noemen, of wel?’

‘Wie zegt dat we niet zijn gewaarschuwd?’ zei de dikke man die in de hoek van de schuilkelder achter computerschermen zat weggedoken.

Giorgio Faenza liep naar hem toe. ‘Heb je iets ontdekt Salva?’ vroeg hij hoopvol.

Salvatore Maltese, zijn trouwe, vadsige assistent keek hem met een bezweet voorhoofd aan. ‘Misschien...’

Nu had hij ook de aandacht van de anderen in de schuilkelder.

‘We hebben nog altijd geen communicatie,’ zei Salvatore. ‘Maar deze apparatuur heeft tot het laatste moment zijn werk gedaan,’ gniffelde hij.

‘Wat bedoel je?’ vroeg Wheelock. ‘Wat is er zo speciaal aan deze oude shit?’

‘Niks oude shit,’ zei Salvatore geïrriteerd. ‘Ongekend geavanceerde apparatuur. Hiermee hebben we toegang... hadden we toegang... tot de databases van alle overheidsinstanties.’

‘Zoals de database van de FBSI? Hier op Viridis?’

‘Nee,’ grinnikte Salvatore. ‘*Alle* overheidsinstanties. Hier, op aarde en alles wat zich tussen deze planeten bevindt.’

‘Holy shit!’ floot Paisley.

‘Ik heb de berichtgeving van de afgelopen dagen uitgeplozen. De opslagcapaciteit van dit ding is zo belachelijk groot,’ zei Salvatore verlekkerd. ‘Krankzinnig gewoon. Een Ipsibyte!’

‘Wat is nou weer een ipsibitsie?’ vroeg Mai Lin.

Salvatore’s buik schudde van het lachen. ‘Een Ipsibyte. Van het Latijnse ‘Ipsius’. Dat betekent ontelbaar. De opslagcapaciteit van dit ding is gewoonweg niet te bepalen. Man, ik kan zo

onnoemelijk veel informatie terugvinden... Ook berichten over wat hier nu gaande is.'

'Oké professor Ipsius,' zei Vinguerro ongeduldig. 'Ga je nog vertellen wat je hebt ontdekt of moet ik het eruit slaan?'

'Vin!' zei Wheelock dreigend. 'Als je je niet kan gedragen, flikker ik je de kelder uit. Begrepen?'

Vinguerro was weliswaar bijna twee koppen kleiner dan zijn collega Wheelock maar toch niet bang. 'Kom op man, we willen toch allemaal weten wat er aan de hand is? En hoe lang die fucking shit nog gaat duren?'

'Vin!' herhaalde Wheelock nog luider en dreigender. Hij hield zijn grote, gebalde vuist vlak voor Vinguerro's gezicht. 'Ik geloof dat je hier al kennis mee had gemaakt, niet?'

Vinguerro herinnerde zich maar al te goed hoe hard Wheelock hem in zijn maag had gebeukt toen hij een foute opmerking naar Mai Lin had gemaakt. Ditmaal koos hij eieren voor zijn geld. Verontschuldiging deed hij zijn handen in de lucht. 'Oké. Jij je zin...' *Mijn tijd komt nog wel hufter*, dacht hij. *Als ik eenmaal weet waar die klootzak van Faenza zijn geld heeft verstopt en die shit hier buiten voorbij is... Wacht maar. Ik krijg je nog wel...*

Giorgio Faenza keek alles gelaten aan. Na enkele dagen van gedwongen opsluiting werd de situatie er niet beter op. De onderliggende verhouding van de Special Space Agents was niet bepaald goed. Hij moest zorgen dat er geen escalatie zou plaatsvinden en hij alsnog het slachtoffer van hun onderlinge geruzie zou worden. Hij zou zijn best moeten doen iedereen te vriend houden. Vooral die grote vent. Wheelock. *Fuck*, dacht hij. *Was Trullo maar hier...* Het was Faenza duidelijk dat Salvatore Maltese zich ook niet op zijn gemak voelde. Ondanks de kou in de kelder, werden de zweetplekken op de kleding van zijn corpulente medewerker steeds groter. Hij had vaak de draak met hem gestoken, maar, zoals nu bleek, was Salvatore wel één

van zijn meest trouwe volgers. Net als Mai Lin. ‘Nou Salva? Wat heb je gevonden?’ vroeg Giorgio.

Salvatore moest even slikken. De steeds agressievere houding van Vinguerro beviel hem totaal niet. Een onberekenbaar, explosief mannetje. ‘In eerste instantie dacht ik dat de aanval op Viridis een totale verrassing was. Zo lijkt het als je de berichten van de nieuwsmedia bekijkt.’

‘Maar?’ vroeg Faenza nu ook ongeduldig.

‘Maar de communicatie binnen het leger en de geheime diensten tonen iets anders aan. De komst van onbekende ruimteschepen was al enkele dagen bekend.’

‘Wat?’ riep SSA Paisley. ‘Waarom hebben ze dan niets gedaan?’

Salvatore haalde zijn schouders op. ‘Het beleid met betrekking tot een eerste contact...’

‘*Fuck!*’ riep Vinguerro. ‘Dus een paar ranzige politici volgen verouderde regeltjes en antieke protocollen die hen wel uitkomen? Ja, waarom ook niet? Zij zitten veilig op aarde. Terwijl wij...’

‘Terwijl wij wat? Vinguerro?’ zei Wheelock. ‘We zitten hier toch ook veilig? In deze schuilkelder?’

‘Is dat zo?’ zei Paisley. ‘We weten niet eens door wie we worden aangevallen. Hoe kun je dan zeker zijn dat we hier geen gevaar lopen?’

‘Eerlijk gezegd,’ zei Wheelock, ‘maak ik me op dit moment meer zorgen over wat commandant Horwitz doet dan over een paar groene mannetjes.’

2

‘Ik geloof hem wel,’ zei de vermoeide SSA tegen commandant Horwitz. ‘Ik denk dat hij echt niet weet waar die schuilkelder van Faenza is.’

Uit pure frustratie en kwaadheid gaf Horwitz de uitgeputte, bebloede Paolo nog een keiharde stomp in zijn gezicht.

Paolo Mazzanti’s hoofd klapte opzij en bleef onbeweeglijk hangen. Bloed droop uit zijn mond. Zijn lichaam zat vol blauwe plekken en wonden. Souvenirs van een urenlange ondervraging. Zeg maar gerust marteling. Horwitz en zijn mannen hadden alles op alles gezet om de ontsnapte gevangenen en hun eigen, afvallige collega’s in te halen. Door de luchtaanval van een onbekend volk, moesten ze hun achtervolging staken. Nu de rust op planeet Viridis tijdelijk was teruggekeerd, probeerden ze te achterhalen waar Giorgio Faenza naartoe was gevlucht. Maar behalve het feit dat er een schuilkelder was, wist Paolo Mazzanti helemaal niets. Hij had geen idee waar die verdachte schuilplek van zijn voormalige baas kon zijn. Na de uitputtingsslag van de afgelopen uren, waarin hij onophoudelijk werd geslagen, gemarteld, gekleineerd en gefolterd, wist hij nauwelijks meer waar hij was. Of wie hij was. Hij verlangde naar rust.

‘Ruim hem op!’ gromde Horwitz.

‘Eh... U bedoelt...?’ vroeg de SSA voorzichtig.

‘Nee. Niet dood. Nog niet... Smijt hem maar in de kelder. Wie weet komt hij later nog van pas.’ Commandant Horwitz staarde uit het raam van de luxueuze villa. Het was rustig buiten. Na de onverwachte aanval, de beschietingen vanuit de ruimte, leek alles nu weer kalm. Hulpdiensten waren volop in de weer om de schade te herstellen en slachtoffers te bergen. Horwitz en

zijn mannen waren niet van plan de villa van mafiabaas Faenza te verlaten en mee te helpen met welke opruim of reddingsactie dan ook. Nu er geen communicatie was, hielden zij zich op afstand. Deden ook geen enkele moeite contact op te nemen met het FBSI bureau op Viridis. ‘Waar ben je klootzak?’ zei Horwitz hardop tegen zichzelf. ‘En waar heb je verdomme nog aan toe je geld verstopt?’

*

‘Waar kan hij zijn?’ FBSI commandant Xiu Xiaobo staaarde naar de holografische plattegrond. ‘Ver kan hij niet zijn. Als hij de woonaccommodaties heeft verlaten en de maan op is gevluucht, moet hij ergens op een of andere manier zuurstof bijvullen.’

Agent Radhikropunanga knikte. ‘De ruimtepakken die ze droegen, toen u ze hier bracht, zijn weg. Dus het klinkt aannemelijk dat ze de units zijn ontvlucht en ergens op de maan rondlopen.’

‘Rijden,’ zei Xiaobo kortaf. ‘Ze hebben een aantal maan-scooters gejat Rad!’

‘Klopt,’ zei Radhikropunanga. ‘Weet u. Dat vergroot weliswaar hun actieradius, maar levert hen verder weinig op.’

‘Huh?’ zei Xiaobo verbaasd. ‘Ze zijn verdomme ontsnapt! Onder onze neus Rad! We stonden erbij en keken ernaar...’

‘Nou commandant... Ze hadden hulp van buitenaf en...’

‘Van buitenaf? Noem jij de hulp van Sullender hulp van buitenaf? Het is hier verdomme één grote, corrupte bende. Deze hele politiepost!’

Agent Radhikropunanga besloot te zwijgen.

‘Sorry. Ik bedoelde... Nou ja. Niet jij. En... hopelijk nog een paar agenten niet. Maar Roz, Sullender... Arrggh. Het zijn allemaal ranzige mannetjes. Criminelen. Wapenhandelaren!’ zei Xiaobo fel.

‘U kunt op mij rekenen commandant. En op Elliott, Chung en Vauxhall. En brigadier Vancouver niet te vergeten.’

Nee, dacht Xiaobo. Laten we Vancouver niet vergeten...

‘En nu?’ vroeg Radhikropunanga. ‘We hebben niet voldoende mankracht om een zoektocht te starten.’

‘Nee. Maar die bende criminelen zomaar laten lopen is ook vragen om problemen.’

‘Met alle respect meneer. Maar problemen hebben we al.’

‘Hmm,’ gromde Xiaobo. ‘Ik weet het. Goed. Jij blijft hier, op het bureau. Probeer nogmaals contact te krijgen met Interstellar Traffic Control. Majoor Suhrau, of agent Arquette. Wie dan ook.’

‘Doe ik commandant,’ zei Radhikropunanga. ‘Ik zal ook informeren of iedereen weer terug is op zijn post nu... nu de uitvaartdienst erop zit.’

Xiaobo gaf een klap tegen Radhikropunanga’s schouder. ‘Wie had dat gedacht Rad? Je tekent voor de politie, blijk je ineens in het leger te zitten!’

‘Ik woon nog niet zo lang hier. Een paar weken. Maar ik ken wel enkele mensen die zijn omgekomen,’ zei Radhikropunanga bedroefd.

‘Sorry Rad. Zo bedoelde ik het niet. En het spijt me dat ik je hier nodig had; dat je geen tijd had om bij de dienst aanwezig te zijn.’ Hij dacht aan zijn collega, SSA Monterrey die haar gezin had verloren. Hoe zou het met haar gaan?

‘Dank u. Maar ik begrijp het meneer. We moeten door. De strijd is nog niet gestreden, nietwaar?’

Xiaobo knikte instemmend. ‘Helaas niet Rad. Zo lang de Seps, die vuile aasgieren, nog hierboven cirkelen, fungeren we nog altijd als schietschijf.’ Hij dacht even na. Hij moest berusten in de situatie. Met tegenzin. Maar het moest. ‘Hmm, zoals je al zei. We hebben niet de mankracht om die dievenbende van Roz op te sporen. We hebben iedereen hard nodig om ons te verdedigen. Goed. Ik ga naar Vancouver. Probeer jij ITC te

bereiken. En hou me op de hoogte.’ Xiaobo deed zijn helm op. Liep het politiebureau uit, op weg naar zijn maanscooter. Op weg naar brigadier Vancouver.

3

Special Space Agent Djay Laro keek omhoog. De openstaande deuren van VM2540 waren meer dan indrukwekkend. En afgrijselijk. Laro voelde een koude rilling over zijn rug gaan. De poort naar de hel werd het object genoemd. Nou, dat was niets te weinig gezegd. Nog geen twee dagen geleden was dit de hel. Nee, zo mocht hij niet denken. De explosie die Unit Vier en al zijn bewoners in één klap totaal had vernietigd; *dát* was de hel.

‘Wat sta je te doen, Laro?’

Djay keek geschrokken op. ‘Trullo! Stond je me op te wachten?’ *Ik moet veel beter oppassen*, dacht Laro. *Dit is niet de eerste keer dat ik me door Reggie Trullo laat verrassen. Eén dezer dagen doet hij exact datgene waarvoor hij hier is. Mij omleggen...*

‘Hoe was het?’ vroeg Trullo.

‘Sorry?’

‘De herdenking? Hoe was het?’

Laro was verbaasd. ‘Vanwaar die interesse in je medemens?’

Trullo grijnsde. ‘Niets menselijks is mij vreemd Laro.’

‘Hmm. Daar zijn de meningen over verdeeld Reg. Maar eh...’ Laro slaakte een diepe zucht. ‘Als je het echt wil weten... Ik voel me klote. Al die lijkenzakken. Rouwende mensen... Bijzonder indrukwekkend maar vooral overweldigend emotioneel.’

Trullo knikte. ‘Onthoudt dat beeld Laro,’ merkte hij op. ‘Denk terug aan dat beeld bij iedere Sep die je in de weg staat. Vergeet nooit waarom je dit doet!’

Laro wist niet goed wat hij met deze raad aan moest. ‘Werkt het zo bij jou?’

‘In dit geval wel. Hoe groter mijn haat tegen mijn eh... tegenstander, des te feller ik word.’

‘Wat wilde je zeggen Reg? Hoe groter de haat tegen je doelwit? Je *slachtoffer*?’

‘Laat het los Laro. Ik ben hier niet aan het werk,’ grijnsde Trullo.

‘Pak van mijn hart,’ zei Laro oprecht.

‘Nou, kom je nog kijken wat we hier hebben gedaan? Of blijf je daar in het zonnetje staan? Beetje je teint bijwerken?’

‘Dan hadden ze toch echt een paar solar cellen in mijn pak moeten inbouwen. Hmm. Een ruimtepak met een ingebouwde zonnepaneel. Leuk gadget. Maar voor nu hebben we er niets aan... Verras me Reg,’ zei Laro. ‘Wil je een lift?’

‘Graag,’ zei Trullo. Hij stapte achter op de maanscooter. ‘Je weet de weg...’

Samen reden ze de tunnel in. Twee dagen geleden was dit niet meer dan een donkere, duistere gang. Nu was de gang goed verlicht zodat er veilig, snel en beschermt kon worden gewerkt, zonder dat de Sepulchrians konden zien wat er gaande was.

‘Ziet er goed uit,’ constateerde Laro tevreden.

‘Wacht maar tot je het meesterstuk ziet,’ zei Trullo.

Aan het einde van de tunnel was een centrale ruimte met daarin de nog altijd ongeopende sarcofaag. Vanuit die ruimte liepen er meerdere gangen dieper het gebergte in. Voor de sarcofaag lag een omgebouwde graafmachine.

‘Is dat ‘m?’ vroeg Laro.

‘Kant en klaar chef!’ zei Trullo.

De mannen stapten van de maanscooter. Maakten een rondje rond de voormalige graafmachine.

‘En?’ vroeg Reggie Trullo. ‘Voldoet het aan de kwaliteitseisen van de FBSI?’

‘Geen idee,’ zei Laro. ‘En dat kan me eerlijk gezegd ook geen flikker schelen.’ Hij keek met bewondering naar de omgebouwde machine. ‘Maar wat mij betreft hebben jullie een puik stuk werk verricht. Vooropgesteld dat het ook werkt...’

Reggie Trullo klopte trots op de tot kanon omgebouwde graafmachine. ‘Jammer dat we hem niet even kunnen testen.’

‘Nee Reg. Testen zit er niet in. Dit schatje moet een verrassing blijven.’ Hij keek Reggie lachend aan. ‘Onze eigen sluip-moordenaar!’

4

Commandant Xiaobo keek met gemengde gevoelens naar het docking station. Brigadier Vancouver had een grote groep mensen bereid gevonden continu te werken aan de versterking van het docking station. Een risicovol project waarvan de vorderingen vanuit de ruimte duidelijk te zien waren. De Sepulchrians konden het project op de voet volgen. En ingrijpen als zij dat nodig achtten...

‘Nog nieuws van ITC?’ vroeg Vancouver.

‘Nee. Het laatste contactmoment was twee dagen geleden; toen majoor Suhrau ons vertelde dat ITC een SOS-signaal van de negentiende vloot had ontvangen. Geen idee wat daarna is gebeurd. Of ze een reddingsoperatie hebben opgezet; of er een ander deel van de vloot onderweg is naar ons...’

‘Wie weet kunnen we straks weer communiceren.’

Xiaobo keek hem vragend aan. ‘Denk je? Die fucking Seps hebben al onze communicatie satellieten uit de lucht geschoten. Stel dat we hier een of twee reserve satellieten zouden hebben... Voordat we ze kunnen lanceren en ze in een baan rond Affix stationeren dan hebben die etterbakken ze zo weer vernietigd; nog voor wij ze operationeel hebben. Maar wees gerust. Volgens Rad zijn er geen reserve satellieten. Dus zet het maar uit je hoofd.’

‘Ik heb het niet over communicatiesatellieten.’

‘Wat dan?’

‘Ouderwetse schotelantennes.’

‘Hebben we die dan wel?’

Vancouver begon te grinniken. ‘Als jij hem niet ziet, zullen de Seps hem ook niet zien. Dat is mooi want dat betekent dat we ons werk goed hebben gedaan.’

Xiaobo liet zijn blik nieuwsgierig over de installatie van het docking station gaan. ‘Ik begrijp niet wat je bedoelt. Dit is toch wat we met elkaar hadden afgesproken? We zouden het docking station ombouwen naar een raketlanceerinstallatie. Toch?’

‘Ja. Dat hebben we ook gedaan. De installatie is bijna klaar. Ik hoop trouwens dat die Trullo zijn afspraak nakomt... Ik heb al uren niets van hem gehoord.’ Vancouver keek snel of de batterij van zijn portofoon nog niet leeg was. ‘Laten we hopen dat hij een paar raketten heeft kunnen maken.’

‘Als het goed is, is Laro nu bij hem,’ zei Xiaobo. ‘Ik zal zo contact met hem opnemen. Maar vertel, wat bedoel je nou met je schotelantenne?’

‘Naast de lanceerinstallatie hebben we nog iets anders gebouwd.’ Vancouver wees naar de omgevallen kranen die Xiaobo en Monterrey enkele dagen geleden hadden gebruikt om de aanval van de giga robots af te slaan. ‘We hebben de kranen zo onopvallend mogelijk verplaatst. Op het eerste gezicht lijkt het net of ze nog op dezelfde plek liggen. Of ze zo zijn omgevallen. Maar als je goed naar die twee omgevallen kranen kijkt en dan de positie van de andere kranen bekijkt... Zie je het?’

Xiaobo ogen vlogen van links naar rechts. ‘Vancouver! Ouwe tovenaars! Je hebt een alternatieve schotelantenne gebouwd!’ Hij gaf de brigadier een ‘high five’. ‘Werkt het? Heb je het al geprobeerd?’ vroeg hij nieuwsgierig.

‘Nee.’

Xiaobo’s gezicht betrok. ‘Het werkt niet?’

‘Dat weet ik niet,’ zei Vancouver. ‘Maar we hebben het nog niet geprobeerd. Eigenlijk wilde ik daar mee wachten.’

‘Wachten? Waarop? Het moment dat de Seps je schotel naar de verdommenis schieten?’

‘Nee. Als jij het niet ziet, denk ik dat de Seps het ook niet in de gaten hebben. Het is tenslotte een beetje ‘*old school*’ techniek. Ik denk niet dat zij zich daarvan bewust zijn. Ze zullen niet eens doorhebben dat hier een schotelantenne ligt. Maar... zodra we gaan uitzenden, zullen ze onze signalen direct opvangen. Dus ik ben bang dat het een eenmalige uitzending wordt. We moeten dan ook goed nadenken over de informatie die we naar ITC willen sturen. Of het hoofdkantoor van de FBSI, geen idee wat handiger is. We krijgen waarschijnlijk maar één kans om een grote hoeveelheid data te versturen.’

‘Ah. Ik begrijp wat je bedoelt. Ik laat Rad een verslag maken. Als het goed is heeft hij netjes zijn rapporten ingevuld.’

Vancouver begon weer te lachen. ‘Ja, hij wel. Net van school he? Die doet alles nog volgens het boekje.’

‘Ja. Goed ventje. Ik zal kijken of we onze data kunnen versleutelen. Die lamstralen, die klote Seps, zullen vast wel een mogelijkheid hebben onze berichten te ontcijferen, maar hoe langer ze erover doen, hoe beter het is.’

‘Geeft ons een kleine voorsprong,’ bevestigde Vancouver.

‘Exact. Goed werk Vancouver!’ zei Xiaobo. ‘Die Seps gaan nog spijt krijgen van hun road trip naar Affix!’

5

‘Gaat het Monterrey?’ commandant Xiaobo stond nog altijd bij het docking station. Via zijn portofoon informeerde hij voorzichtig of Monterrey iets voor hem kon doen. ‘Als je je goed voelt, wil jij dan met Rad een rapportage voor ITC samenstellen?’

SSA Monterrey was diep bedroefd, maar klaar om verder te strijden. Het uitschakelen van de Seps bij VM2540 was bij lange na niet voldoende geweest om haar wraakgevoelens weg te nemen. De dood van haar kind, haar lieve kleine jongen, en haar man, de partner waarmee ze oud zou worden, zou ze nooit kunnen vergeten; hoeveel Seps ze ook zou doden. ‘Geen probleem,’ zei ze tegen Xiaobo. ‘Ik ga nu naar het bureau.’

Ze stond nog in de overvolle loods, voor de lichamen van haar man en haar zoontje. Ze drukte op beide lijkenzakken een hand. ‘Jullie dood zal niet voor niets zijn lieverds,’ fluisterde ze. Haar gezicht was behuild. ‘Ik weet niet of ik het kan schat,’ zei ze tegen haar overleden man. ‘We zouden hier samen een toekomst opbouwen. Samen ons leven leiden. Maar nu jij er niet meer bent... Ik weet niet of ik ooit nog kan dromen lieverd. Dromen over een toekomst. Want... want er is geen toekomst meer. Niet hier. Niet voor ons. Niet voor mij...’ Met een diepe zucht liet ze haar man los. Nog één keer raakte ze teder het stoffelijk overschot van haar zoontje aan. ‘En jij... Waarom jij? Jij *was* onze toekomst. Je bent veel te jong. Had nog een leven voor je...’ Ze schudde haar hoofd. ‘Een moeder mag haar kind niet overleven. Dat is onnatuurlijk,’ snikte ze. ‘Ik zal je nooit op zien groeien. Nooit zal ik weten hoe je er later uit zal zien. Wat

je zal worden. Maar bij iedere jongen, bij ieder kind, zal ik jou voor me zien. Jullie zijn voor altijd in mijn hart.'

Ze had de verbinding op haar portofoon onbewust open laten staan zodat Xiaobo alles letterlijk kon horen. Zijn ogen werden rood en waterig. 'Fuck,' fluisterde hij zachtjes.

Met een snik in haar stem zei Monterrey: 'Ik ben nog niet klaar met die Seps, Xiu. Ik zal dat rapport opstellen, maar daarna... Ik wil ze pakken!'

'Ik... ik begrijp het,' stamelde Xiaobo ontdaan. Hij moest zich vermennen. 'Maar Leeanne... die rapportage is belangrijk. Hoe meer informatie wij aan ITC kunnen doorgeven, des te beter kunnen we terug vechten. Met ons allen.'

'Uhhuh. Ik snap het. Maar mijn wapen staat op scherp!'

'Goed. Rustig aan meissie. Ik zal Rad doorgeven dat je eraan komt.'

Xiaobo verbrak de verbinding. Gaf Radhikropunanga opdracht alvast rapporten te verzamelen. En ging daarna op weg naar VM2540 om met eigen ogen te zien wat Trullo had gepresteerd.

*

In gedachten verzonken, liep Leeanne Monterrey het politiebureau binnen. 'Oh, ben jij er?' zei ze tegen agent Sullender. 'Is Rad er niet?'

Sullender legde zijn vettige blonde haarlok opzij. 'Nee. Die eh... Wat kan ik voor je doen?' vroeg hij zenuwachtig.

Leeanne luisterde maar half naar wat hij zei. De uitvaartdienst had meer impact op haar dan ze zelf had verwacht. Ze liep naar de muur waar 'Food & Beverages' op stond. Drukte enkele toetsen in op de grote display om een cappuccino met extra suiker te bestellen en vroeg Sullender of hij ook wat wilde.

‘Nee, dank je. Ik heb nog,’ zei Sullender nerveus achter de balie. Hij plaatste snel zijn lege beker uit het zicht. ‘Maar eh, waarom ben je hier?’ vroeg hij.

‘Omdat...’ Monterrey werd afgeleid door het pruttelende geluid van de machine. ‘Eh, sorry. Omdat Xiaobo mij had gevraagd hier samen met Rad wat rapporten door te nemen. Vreemd dat hij er niet is. Ik dacht dat Xiaobo hem zou doorgeven dat ik zo snel mogelijk naar het bureau zou komen. En... Hee, wacht eens even... Sullender!’

Agent Sullender werd nog zenuwachtiger. Zijn hand ging al op zoek naar zijn wapen.

‘Zie je dat Sullender?’ Monterrey hield een half gevuld bekertje omhoog. ‘Er komt geen koffie meer uit. Alleen heet water! Ik denk dat door alle toestanden van de afgelopen dagen de machine niet is bijgevoerd. Weet jij waar de koffie cartridges liggen? Dan zal ik ze wel even vervangen.’

‘Ik eh, ik heb geen idee.’

‘Hmm, laat me raden. Dat is zeker ook een taak van Rad?’ zei Monterrey gniffelend. Ze schudde haar hoofd. ‘Arme jongen. Hij is niet alleen het groentje hier, hij lijkt meer op een stagiair die alle kutklusjes mag opknappen... Maar...’ Ze sloot haar ogen. Met haar gedachten nog bij de uitvaartdienst, waar ze voor de laatste keer afscheid had moeten nemen van haar dierbare man en haar kind, probeerde ze alles op een rijtje te zetten. Ze keek Sullender vragend aan. ‘Waar zei je nou dat hij was?’ vroeg ze achterdochtig.

Sullender hield het niet meer. Trok zijn wapen en schreeuwde: ‘Je hoeft niet te doen alsof je het niet doorhebt vuile teef! Handjes in de lucht en geen geintjes!’

Nu pas drong de werkelijkheid tot haar door. Door de emotionele ervaring die ze eerder die dag had, was ze niet scherp genoeg geweest. Niet alert. En daar moest ze nu voor boeten. ‘Oh shit,’ zei ze. ‘Shit, shit, shit! Jij... Jij hebt Roz en zijn mannen bevrijd...’

‘Heel goed bitch. Beetje laat, maar je herinnert het je weer,’ zei Sullender. Hij liep voorzichtig op haar af. Zijn wapen voor zich. Klaar om haar handboeien om te doen. ‘Draai je om!’ beval hij naarmate hij dichterbij kwam.

De kleine, pittige vrouw verroerde zich niet. Liet de gezette agent naderbij komen zonder zich om te draaien.

Sullender twijfelde. Zijn hand begon te licht te trillen. ‘Omdraaien!’ snauwde hij nog een keer.

‘Wat nou vetzak? Denk je dat ik bang ben? Voor jou?’ zei Leeanne uitdagend. ‘Verdomme, ik heb alles verloren wat ik lief heb, klootzak. Denk je nou echt dat het mij ene reet kan schelen wat jij wilt? Vuile rat!’

Sullender begon steeds meer te trillen. ‘Ik...’

Verder dan dat kwam hij niet.

In een soepele beweging draaide Leeanne zich op één been om, haar andere been slingerde hoog door de lucht en raakte Sullender daar waar hij het meest kwetsbaar was. Zijn kruis, dat goed verborgen onder het overtollige vet van zijn buik hing. Maar niet veilig genoeg voor de pijnlijke trap die Leeanne Monterrey voor hem in petto had.

Sullender liet van de schrik, maar vooral van de onverwacht heftige pijn, zowel zijn wapen als de handboeien vallen. ‘Kutwijf!’ kermde hij.

Leeanne zakte soepel door haar knieën, raapte in een vloeiende beweging het wapen en de handboeien op. Stapte achter Sullender, trok zijn handen hardhandig dicht naar elkaar en sloeg haar belager in de handboeien. Ze moest op haar tenen gaan staan om in zijn oren te fluisteren: ‘Volgens mij hebben we al genoeg ellende met die fucking Seps die hier rondstruinen Sullender. Niemand zit hier op extra problemen te wachten van een paar arrogante, machtsbeluste criminelen. Zoals je vriendje Roz.’

‘Bitch,’ perste Sullender nog uit zijn lippen voordat hij opnieuw een pijnscheut voelde. Ditmaal had Monterrey hem een knietje gegeven.

Ze deed haar handen in de lucht. ‘Oeps, sorry,’ lachte ze. ‘Goed. Wat gaan we eerst doen? De koffie cartridges zoeken? Of ga jij me eerst vertellen waar je Rad hebt gelaten? Oh, en wees gerust, ik zal je met geen hand aanraken. Ik ben meer van het voetenwerk...’

Sullender baalde van zichzelf. Hij had haar zonder problemen in de boeien kunnen slaan; maar nu stond hij hier zelf geboeid. Machteloos. De kleine SSA keek hem dreigend aan, ongeduldig met haar voet op de grond tikkend. Hij was niet van plan nog een trap in zijn kruis te krijgen. ‘Rad zit in de cel,’ zei hij.

‘Ah. Dat komt mooi uit. Die kant moesten we toch al op.’

Hij keek haar vragend aan.

‘Ja, waar moet ik je anders laten?’ zei Leanne. Ze greep de handboeien vast en trok Sullender mee naar het cellencomplex. Omdat ze zijn handen op zijn rug had vastgemaakt werd hij gedwongen achteruit met haar mee te lopen. Een oud trucje dat ze van haar instructeur had geleerd. Door hem te dwingen achteruit te laten lopen, zou hij automatisch alles in het werk stellen om nergens tegenaan te lopen, of te vallen, en had hij geen tijd om na te denken hoe hij kon loskomen en ontsnappen. Hoewel ze betwijfelde of Sullender daar überhaupt over nadacht.

6

Kapitein Gessner stond op de brug van zijn schip, het vierhonderd meter lange slagschip ‘*Tilikum*’, één van de nieuwste schepen van de zwaar bewapende Orcinus klasse. De Democratic Federation had deze slagschepen ontwikkeld en gebouwd om haar grootse, imperialistische plannen, nog verder het universum in te gaan, op een veilige manier te verwezenlijken. De *Tilikum* had de toevoeging ‘DFS 666’ gekregen. Dankzij de drie zessen had het schip, al voordat het was afgebouwd, de bijnaam ‘Duivelsschip’ gekregen. Tot op heden had het schip haar naam nog niet kunnen waarmaken. Maar nu een afgelegen deel van de Democratic Federation, aan de rand van het tot dusver verkende en bewoonde gebied, werd aangevallen door een tot dusver onbekend volk, zou daar snel verandering in komen.

Gessner, met zijn een meter negentig absoluut geen kleine man, moest omhoog kijken om zijn meerdere, Admiraal S  zar Torrance, in de ogen te kunnen kijken. Een ongekende ervaring voor de kapitein. Torrance was ruim twee meter vijf, stevig gebouwd met enorm brede schouders en een huid die donkerder was dan menigeen ooit had gezien. Zijn diepbruine ogen fonkelden als diamanten in een donkere nacht. Zijn reputatie was ongeëvenaard. Hoewel de mensheid al jaren in vrede en vrijheid leefde, was de vloot onmisbaar geworden en werd regelmatig ingezet om het uitschot van de mensheid uit te roeien. Piraterij was een veel voorkomend probleem geworden. In de strijd tegen deze schimmige criminelen had Torrance zijn reputatie verdiend. En zijn bijnaam, de ‘*Pirate Slayer*’; de piraten slachter.